

RAZBITA STEKLENICA

Prolog

Moje ime je Žan in to je moja družina. Na pogled delujemo kot čisto navadna družina. Mama je zdravnica, oče je avtomehanik, jaz obiskujem 1. letnik študija, sestra pa je še v 3. letniku srednje šole. Delujemo čisto normalno, ne? Ampak nismo, odkar sem odšel na študij, doma več ni enako. Mama in oče se samo prepirata, sestra je zaprta vase, obnašamo se kot čisto drugačni ljudje. Tudi sam sem se spremenil, a ne na dobro stran. Ko sem prišel na študij, sem padel v napačno družbo, hitro so me sprejeli in jaz sem se počutil varnega in srečnega, saj sem dobil kar nekaj novih prijateljev. Kar velikokrat smo zapustili študentski dom in se odpravili na zabave, kjer smo si privoščili kakšen kozarec alkohola. Ko sem prvič poskusil, ni imel velikega vpliva name, mislil sem si: to sploh ni tako dobro, a po nekaj tednih popivanja se je vse spremenilo. Ni bilo to tisto, da bi vsak trenutek rabil kozarec, a zvečer ne morem zaspati brez kakšnega. A to ne pomeni, da sem postal oseba, katere sem se bal vse življenje ... Moj oče?

1. poglavje

Končno grem študirat, komaj sem čakal ta dan, da lahko zapustim dom in grem zase. Mama seveda ni bila tega mnenja. Že cel teden me prepričuje, da bi ostal doma, a žal ne gre to takole. Vem, da me ima rada, a me mora pustiti oditi od doma. Skrbi me za sestro, oče in mama nista v dobrih odnosih in velikokrat to jezo, ki jo nosita v sebi, preložita nanjo. »Kaj res moraš iti, ne bi raje ostal doma?« mi je rekla. Zasmel sem se. »Haha, komaj sem čakal, da se rešim te luknje. Pozdravljena, svoboda, adijo, zapor!« »Pogrešala te bom, ne pozabi name,« mi reče. »Ja ja, sem že pozabil nate,« rečem sarkastično. Vso prtljago sem znosil v avto, ko iz hiše pride človek, ki ga sovražim že kar nekaj let. Moj oče. Nekaj je začel govoriti, a ga nisem poslušal, zakaj bi ga, če mi je pred leti popolnoma uničil življenje. Videlo se je, da je bil pijan; joj, ta stari spet pije, zdaj pa res hočem iti! Prižgem avto, ko zaslišim mamo: »Glej, da boš imel naslednjič, ko te vidim, s seboj punco!« »Ali pa fanta, haha,« se oglasi sestra. Še zadnjič se zasmejim in odpravil proti svojemu novemu življenju.

2. poglavje

Če me kaj zanima, je to, zakaj vsi mislijo, da je študij nekaj veličastnega; je le zgradba, polna učilnic in študentov. Sploh ne vem, zakaj sem se vpisal, vsi so rekli, da mi bo to koristilo. To pa bomo še videli. Opravil sem vse potrebno, šel po ključe, dobil urnik in se pozanimal, kaj je za kosilo. Ko sem prišel v sobo, sem bil začuden, saj je bila soba lepa; ni bila neki presežek, je bila pa v redu. Spoznal sem cimra Tomasa, takoj sva se zaštekala, tip je kar v redu. Edino kar me je presenetilo, je dejstvo, da igra violončelo (kdo za vraga še igra violončelo v 21. stoletju?) »Klical te bom mrtvi pesnik, saj razumeš, ne?« sem mu rekel. Tomas je na moje presenečenje šalo razumel in mi rekel: »Ha ha, kdo še sploh igra violončelo v današnjem času, razen mene!«. En teden sem že tu, na svoje presenečenje sem mislil, da bom pobegnil že drugi dan, ves teden sem se pogovarjal s Tomasom, saj je on moj edini prijatelj, plus še moj cimer je. Petek je in imamo še samo eno predavanje, glasbo. Kje

bom jaz rabil glasbo! Pa saj ni to, da je ne maram, rad imam glasbo, samo da bi pa o tem poslušal predavanje, to je neznanska muka. Vstopim v učilnico in na svoje presenečenje vidim na pol prazen razred, očitno glasba ne zanima veliko učencev. Seveda bi jaz tudi bil med tistimi, ki niso prišli na predavanje, a moja mama preverja mojo prisotnost pri pouku. Tako da ne morem nikdar špricati, super. Končno zazvoni zvonec in v učilnico vstopi najbolj čudno oblečena učiteljica, ki sem jo kdaj videl. Ne obsojam je, samo jaz si ne bi upal iti v javnost, če bi bil tako oblečen. Učiteljici je bilo ime Nuša in bila je kar kul, torej pregovor, ki govori, da obleka naredi človeka, NE drži.

Sredi ure v učilnico vstopi punca, bila je božansko lepa, takoj je ujela moje oko. Na presenečenje se je usedla zraven mene, seveda trol kot sem jaz, ji rečem: »Zamujaš!« Punca me je pogledala in se zasmejala: »Oprosti, profesor,« je rekla sarkastično. Jaz pa sem se samo nerodno zasmel. Predavanje ni bilo tako slabo, kar zanimivo. »Kako ti je ime?« sem rekel puncici. »Ana, me preseneča da vprašaš, sem mislila da se me bojiš,« se zasmeji. »Jaz sem Žan.« In tako se je končal en najbolj sramotnih pogovorov celotnega stoletja, seveda sem to takoj povedal Tomasu, ta pa se ni mogel nehati smejati vso noč.

3. poglavje

Že en mesec sem na študiju, na moje presenečenje - pri študiju dejansko zelo uživam. Imam najboljše ocene v razredu, vsi profesorji pa me obožujejo in moj najljubši predmet je postala glasba, še sam se čudim. Z Ano ne sedim več samo pri glasbi, ugotovil sem, da imava kar nekaj skupnih ur, to sem opazil šele zdaj, ko sem začel opazovati okolico. Postala sva dobra prijatelja, več sva se začela družiti in velikokrat me je obiskala v študentskem domu. Ugotovil sem, da Ana ni najbolj umirjena punca, je malo bolj divja, a še vedno jo imam rad. V tem mesecu sem se bolj povezal s učiteljico Nušo, saj sem se lahko z njo pogovarjal o vsakdanjih stvareh in ona bi me poslušala in mi svetovala. Nuša me je razumela, me spodbujala pri mojih odločitvah in videla v meni skrivni talent. Velikokrat sem ostal v njenem kabinetu po pouku, kjer sva se pogovarjala, kako je potekal moj dan in kaj se dogaja na svetu. Imela sva odnos kot mama in sin, kar se mi je zdelo zelo pomirjujoče, saj svoje mame zelo dolgo nisem videl. Bila je sreda in spet sem bil v njenem kabinetu, kjer sem ji pomagal zlagati knjige.

»No, že en mesec si na študiju, si mogoče spoznal kakšno punco?« me je vprašala z nasmehom. »Mogoče pa,« rečem nasmevano. Seveda me je takoj vprašala po imenu, ker jo je zanimalo, katera me je očarala. »Njeno ime je Ana, z mano sedi pri glasbi, če se spomniš.« Njen izraz na obrazu se je takoj spremenil. »Žan, veš, da te podpiram pri tvojih odločitvah, ampak s to punco so same težave.« Nisem mogel verjeti, kaj mi je rekla, zato sem brez besed jezno zapustil njen kabinet in zaloputnil vrata. Seveda tega nisem povedal nikomur, bil sem prizadet saj sem mislil, da me bo podpirala pri tej odločitvi. Odkar sva se z Ano zbližala težko zvečer zaspim in ne morem nehati misliti nanjo. Zaljubljen sem se in to zelo. Ves čas sem mislil na njo in nisem mogel zatisniti oči, da bi imel kvaliteten spanec. Če sem zaspal, sem spal le kakšne dobre tri ure ali manj, Ana je moje življenje čisto spremenila. Pa ne samo moj spanec, tudi to, kako gledam na okolico, kakšen odnos imam do drugih, do študija in do sebe. Tomasu nisem razlagal o Ani, saj ga to ni najbolj zanimalo, vedno mi je rekel: »Pazi se te puncel!« Sedaj, ko pogledam nazaj; veliko ljudi me je opozorilo glede nje. Kaj oni vedo, česar jaz ne vem?

4. poglavje

Ana je res super punca, vedno me nasmeji, polepša dan in preprosto naredi moje življenje boljše. Mislim, da imajo ljudje o njej tako slabo mnenje, ker se oblači v temnejše barve in daje takšen zastrahujoč prvi vtis. Ampak ona ni takšna, ko jo enkrat bolje spoznaš. Bil je petek, končali smo s poukom in bile so spomladanske počitnice. Ana me je povabila na eno žurko, ki bi naj bila carska, to so bile seveda njene besede. Nikdar nisem bil tip za zabave, a za punco bi naredil vse. Da po resnici povem; zabave sem se veselil, to je bila praktično moja prva študijska zabava.

»Si pripravljen na najboljšo noč svojega življenja?« me je nagovorila Ana, preden sva vstopila v klub. »Mislim, da,« so bile moje besede. Glasba je bila odlična, ena boljših, seveda po prvi uri plesanja postaneš žejen in edina pijača, ki so jo imeli, je bil seveda alkohol. »Dva kozarca tekile,« reče Ana, kar tako preprosto, kot bi bila navajena. Ta pijača je tako pekla; napaka, sem si mislil, a po enem kozarcu je prišel še eden in še eden; no, kar veliko kozarcev. Domov smo se odpravili ob dveh zjutraj, Anini prijatelji so bili tako prijazni; no, bolj prisiljeni, da so me peljali nazaj v študentski dom. Najina soba je bila zaklenjena, zato sem klical Tomasa, ki je ves prestrašen odprl vrata in se čudil. »Resno stari, prvič greš nekam pa se vrneš pijan, je bilo to res potrebno?« »Sori, samo malo tekile ne škodi ne, haha,« sem se smejal sam pri sebi. Ura je bila tri zjutraj, ko sva se oba razočarana odpravila spat, no, jaz se nisem niti zavedal, kje sem.

Med počitnicami s Tomasom nisva veliko govorila, saj sem večino časa preživel pri Ani ali pa na zabavah. Ja, postal sem tip za zabave, presenetil sem samega sebe. Z Ano in njenimi prijatelji sem se zblížal in postali smo kot ena »klapa« za zabave. Na zabavah sva z Ano vedno plesala in si dala duška, po plesu pa rada kaj tudi popila. Ja ja, vem, da se slabo sliši, alkohol pa to, ampak ni. Včasih si pač moreš dati duška. Ko je bilo počitnic konec, ni šlo vse po starem. Predavanja me niso več tako zanimala, moje misli so vedno odpotovale nekam drugam. Mamo sem prosil, naj bi zaupa, da redno hodim na predavanja in me naj neha nadzorovati. To sem naredil, da bi preprosto lahko kdaj pa kdaj šel na kakšen kozarček v gostilno z Aninimi prijatelji. A še vedno sem imel vse ocene odlične, talent pač. Videl sem, da me učiteljica Nuša in Tomas skrito obsojata, ampak ni moj problem, če ne znata živeti in sta oba tako zagrenjena. Moje življenje mi je bilo všeč, imel sem punco, nove prijatelje in zanimivo socialno življenje. Na presenečenje sem začel redno piti vino, ne vsak dan, kakšna steklenica na teden, pa kaj je to. Verjetno se sprašujete, kako sem dobil vino v študentski dom, pritihotapil sem ga. Da vam iskreno povem, sem začel tihotapiti kar veliko stvari, ki so bile prepovedane za druge študente. To je tudi pomagalo mojemu bančnemu računu, saj so mi plačali. To je bil seveda alkohol, da ne bi mislili na droge, to pa res nikoli. Potem pa se je zgodilo nekaj groznega.

Bil je navaden dan, privoščil sem si en kozarec vina, ko se mi je kar naenkrat malo zvrtilo in po pomoti sem polil Tomasove note za violončelo. Takoj sem se streznil in začel brisati, a to ni uspelo. Na mojo srečo je v sobo vstopil Tomas, katera obrazna mimika se je v trenutku spremenila. »To pa je višek, že več tednov te gledam, kako uničuješ samega sebe, zdaj pa že uničuješ moje stvari. Kaj se je zgodilo s tabo, strezni se!« mi je rekel jezno. »Oprosti, res mi je žal, nisem namerno, nikoli ne bi,

stari,« mu rečem umirjeno, da ga malo pomirim, a ni uspelo. »Seveda nisi namerno, če si pijan!« Zresni se, drugače bom zahteval novega cimra!« To reče in jezno zapusti sobo. Nisem mogel verjeti, kaj mi je rekel, od njega tega nisem pričakoval, saj je bil moj prijatelj.

5. poglavje

Veste, kako sem se maloprej važil, da imam veliko denarja, no, ta denar je izginil. Ja, ves denar sem zapravil, še sam ne morem verjeti, vsaj pijača je bila dobra, če veste, kaj mislim. No, od tistega prepira s Tomasom sva se malo oddaljila, nisem več popival v najini sobi, zdaj sem pil za šolo. Seveda nisem pil sam, dobil sem veliko Aninih prijateljev, ki so bili z mano. In Ana, ona je bila vedno z mano, pa tudi, če sem bil pijan kot čep, me ni zapustila. Kot sem povedal, sem bankrotiral in da ne bi uničil svojega ponosa, nisem nikomur povedal. A rabil sem kozarec, a nobeden ni imel denarja, Tomasa seveda nisem prosil, zato sem vprašal Nušo, ki mi je dala 20 evrov. Z Nušo sem si bil nekako v redu, a ji še nisem oprostil. Naj sama spozna, da je Ano prehitro sodila. No, ta moja Ana je kar naenkrat izginila in ti njeni prijatelji tudi, pisal sem jim, a mi noben ni odgovoril. Kaj pa je zdaj to? Če so šli na kakšno carsko zabavo in me niso povabili, sem bil jezen, a minili so trije tedni, od njih pa nič. Zdaj pa sem res bil osamljen in Tomasa nisem hotel nagovoriti, saj bi mi začel pametovati o zdravju. Bil je četrtek, ko me je Nuša potegnila v svoj kabinet in me vprašala: »Žan, a ti veš, kaj se je zgodilo z Ano in njenimi prijatelji?« Bil sem presenečen. »Ne, zakaj?« Nuša me je resno pogledala in rekla: »Vrgli so jih iz šole, ker so jih dobili, kako pijejo na igrišču. Žan, vem, da tudi ti to delaš, ampak prosim, nehaj, tvoja prihodnost je odvisna od tebe.« Nisem mogel verjeti dvema stvarima; najprej, da je Nuša vedela, da pijem, in drugič, da so Ano in druge vrgli iz šole. »Ja, bom nehal.« Še sam sebi nisem verjel, kaj šele da bi mi verjela Nuša. »Žan, to ni hec, to je resno, tvoje življenje je odvisno samo od tebe in od nikogar drugega, zresni se!«

Pokimal sem in odšel iz kabineta, nisem razumel, zakaj mi vsi pravijo, naj se zresnim, saj sem zase bil dovolj resen. Tisti večer je bila v mestu zabava; odločil sem se, da grem lahko tudi sam brez podpore. Na začetku je bilo vse v redu, plesali smo, kar nekaj punc me je prosilo za številko, pili smo, se smejali, z eno besedo - »žurali« smo. Postalo mi je malo slabo, a nisem prenehal plesati zaradi male slabosti. No, potem pa me je zadelo, hitro sem stekel na stranišče in začel bruhati. Mislim sem, da je to zato, ker sem popil preveč alkohola, a potem nisem več mogel dihati. Mislil sem, da bom umrl, tako težko sem dihal. Ne vem, kako dolgo časa sem bil na stranišču, a zbudil sem se v Nušinem avtu, na zadnjem sedežu s Tomasom in peljali smo se v lokalno bolnišnico.

6. poglavje

Edino, kar sem slišal, so bili Tomasovi in Nušini glasovi; oba sta bila zelo zaskrbljena zame. Stvar, ki sem jo lahko v tistem trenutku naredil, je bila ta, da sem se zasmejal in vem, da je bilo nespodobno, a sem bil zelo srečen, da še vedno skrbita zame in nista obupala. Odprl sem oči in se čudil beli svetlobi, ki me je obdajala, nato pa sem slišal Tomasov glas: »Vse bo v redu, Žan, boš videl!« Sledil pa še je Nušin glas: »Žan, odločila sva se, da ne bova poklicala tvojih staršev, saj nočeva, da jih skrbi!« Vem, zakaj nista hotela poklicati mojih staršev, nista hotela, da vidijo, kaj sem postal. In kaj sem? Jaz sem postal en navaden, pokvarjen pijanec. In komaj zdaj, ko sem imel nek napad, sem se začel zavedati. Minili so trije dnevi, kaj so zdravniki ugotovili,

da sem imel napad. Ugotovili so tudi, da imam uničena jetra zaradi prekomernega uživanja alkohola, a niso zelo poškodovana in se lahko popravijo s tem, da ne piješ več. Te tri dni sem preživel večino s Tomasom in malo z Nušo, Tomasu sem se večkrat opravičil in mi je kar hitro odpustil. Ugotovil sem, da sem zaradi Ane in njenih prijateljev skoraj izgubil svojega najboljšega prijatelja. Za Ano mi ni bilo več mar, ta punca mi je uničila življenje; no, sam sem kriv, saj sem se spustil na tako nizki nivo. Zdravnik mi je vse lepo razložil, kako lahko grem nazaj v dom, a ne smem piti alkohola, saj to lahko še bolj poškoduje moja jetra. Dal pa mi je tudi predlog, da se pridružim skupini odvisnikov, saj bom tam lahko vsem zaupal svojo stisko. Najprej nisem bil prepričan v to, a me je Tomas na koncu prepričal in da bi mi dal še večjo podporo, se je odločil, da bo na te delavnice hodil z menoj. Tomas je bil zelo pozoren, vedno me je imel na očeh in videlo se je, da mu je bilo iskreno mar zame. Minil je en teden od napada in s Tomasom sva se kar velikokrat odpravila na sprehode, na zrak, saj naj bi to pomagalo. Ugotovil sem, da imava z kar veliko skupnega, zdaj me je on vedno spravljal v smeh, ko sem bil žalosten, me je razvedril in je bil ključnega pomena pri moji spreobrnitvi.

7. poglavje

Moram priznati, da na začetku teh delavnic nisem pričakoval nekega učinka. Imel sem deset ur teh delavnic. Te delavnice so izgledale tako: v krog so bili razporejeni stoli, na njih pa imena, usedel si se na stol, kjer je bilo tvoje ime, nato je prišel v sobo predavatelj in se je predstavil, nato pa še mi. Tako sem se predstavil jaz: »Pozdravljeni, moje ime je Žan, star sem 19 let, obiskujem prvi letnik študija in tukaj sem, zato ker sem postal odvisen od alkohola in sem zaradi tega dobil napad.« Ko sem to povedal na glas, se mi je zdelo, da se mi je od srca odtrgal en velikanski kamen, ki me je ves ta čas težil. Vsi v skupini so me podprli, ko sem jim še bolj podrobno predstavil svojo zgodbo. Povedal sem jim o Ani, o zabavah, o preizkušnjah, prvem poskusu alkohola in o vsem drugem. Po svojem govoru sem se počutil svobodnega, saj sem to končno pustil za sabo.

Predavatelj nam je rekel: »Hvala, Žan, za to zgodbo. Kot vidite, skoraj vse vaše zgodbe so si podobne, vsi ste zapadli v to iznenada, nikoli med tem niste pomislili, kaj delate s seboj in vsi ste rabili prelomni dogodek, ki vas je pozval k spreobrnitvi. A vi ste tukaj, lahko ste ponosni, da ste se odločili narediti korak naprej, da boste alkohol pustili za sabo in imeli boljše in lažje življenje. Zato bodite ponosni nase, saj smo vsi vaša podpora.« Ta njegov govor mi je dal veliko pobude za nadaljevanje moje poti k spreobrnitvi. Na teh delavnicah sem spoznal samega sebe, videl sem, da nisem sam v tej situaciji, ampak je z mano vsa naša skupina.

Tomas in Nuša sta mi v teh časih res pomagala, Nuša je v večini časa igrala vlogo moje mame in me obravnavala, kot da sem star devet let, za Tomasa pa ne vem, kaj bi rekel. Oba sva se zelo spremenila in mislim, da sva postala nekaj več kot prijatelja, a tega nisem nikomur omenjal, niti njemu ne, saj še sam nisem vedel. Najprej za te delavnice nisem hotel povedati mami in sestri, saj me je bilo strah, kaj si bosta mislili, a Nuša je to opravila namesto mene in jih povabila, naj se mi pridružita ob sprehodu v park. Ko sem videl mamin avto, sem takoj stekel v njeno smer in objel sestro tako močno, da je komaj dihala. »Ne morem verjeti, da bom to rekel, ampak pogrešal sem te in to zelo.« Mia je skoraj zajokala. Za tem je iz avta stopila še moja mama, moja predraga, lepa mama, kateri sem očital, da me je preveč nadzirala, kako mi gre študij. Ko sem jo videl, si nisem mogel pomagati, da ne bi zajokal. »Oprosti, mami, res mi je žal, da sem postal takšen.« »O, ne,« je zajokala. »Žan, ti si moj sin in ti me

nikdar ne moreš razočarati. Morem priznati, da sem bila presenečena, ko mi je Nuša povedala, ampak ni bilo sekunde, ko ne bi bila ponosna nate. Tudi oče je, a žal ni mogel priti, ko je slišal zate, je tudi sam začel obiskovati delavnice in vse gre na boljše. Ni pomembno, kakšen si bil prej, pomembno je, kakšen si sedaj in kaj želiš v naprej.«

8. poglavje

Končno je prišel ta čas, ko sem končal vse svoje delavnice in se spreobrnil v človeka, na katerega sem ponosen. Na podelitev so prišli vsi: mama, Mia, Tomas, Nuša in pa tudi moj oče. Videlo se mu je, da je postal drug človek in celo opravičil sem je za vse svoje napake. Ko sem prejel potrdilo, da sem opravil preizkus 40 dni brez alkohola, nisem mogel biti bolj ponosen nase. Nisem bil edini ponosen, vsi so bili in tako so mi pokazali svojo podporo. Zavedal sem se, da se je zdaj moje življenje čisto spremenilo in nikdar več ne bo enako. Alkohol sem odstranil iz svojega življenja, na stvari okoli sebe sem začel gledati iz drugačnega vidika in končno sem našel samega sebe. Svoj prvi letnik študija sem še vseeno končal z odličjem, talentiranost na kvadrat. Oče in mama sta vse moje stvari pakirala v avto, Mia je sedela na klopici in poslušala glasbo, jaz pa sem mogel narediti nekaj najhujšega se posloviti od Nuše in Tomasa. »Hvala,« je bila edina beseda, ki sem jo lahko namenil Nuši. Z Tomasom sva se še zadnjič odpravila na kratek sprehod okoli parka. »Ponosen sem nate,« mi reče z nasmehom. »Tega ne bi opravil brez tebe, tebi hvala,« mu odgovorim. Ko prispeva do avta, ga objamem in Tomas mi reče: »Rad te imam, Žan, in mislim, da sem to že ugotovil od prvega dne, ko si me poklical mrtvi pesnik.« Na mojem obrazu se je narisal en velik nasmeh, objel sem ga še tesneje in mu zašepetal na uho: »Tudi jaz te imam rad, mrtvi pesnik.«

Epilog

Počitnice so že minile, le še en teden in odpravil se bom še na eno študijsko leto. Lansko me je naučilo kar veliko novega. Pokazalo mi je kar veliko slabih stvari, a tudi nekaj dobrih. Spoznal sem svojo drugo mamo Nušo in svojega sedanjega fanta Tomasa. Ja, vem, presenečenje, kot sem velikokrat omenil, sem v spreobrnitvi odkril samega sebe. Tomas mi je vedno stal ob strani in se mi zdi, da sva oba čutila nekaj več kot samo prijateljstvo. Velikokrat sva se obiskovala, on je prišel k meni in jaz k njemu. Postal sem velik oboževalec klasične glasbe in hoje v gore. Z Tomasom sva se dopolnjevala in drug drugega spremenila na boljše. Moje življenje, kot bi lahko rekli, je postalo popolno, a le tako, da sem alkohol pustil za sabo. Zdaj pa me res zanima, kakšne dogodivščine me še čakajo to leto.

Opomba

Namen te zgodbe je prikazati, kako odvisnost od alkohola vpliva na življenje ljudi, predvsem najstnikov. Ta zgodba je izmišljena in želi v svet podati sporočilo. Naslov te zgodbe je Razbita steklenica; steklenica pomeni življenje, a ko se zlomi, predstavlja življenjsko krizo, ki jo lahko po delcih popravimo, odpravimo. Cilj te zgodbe je, da vidimo, s kakšno težavo se je spopadel Žan. Le s tem, da je padel v napačno družbo in ni mislil nase. Prikazuje pa tudi, kako si lahko življenje s pomočjo svoje družine in najdražjih obrnemo na svetlejšo plat in ponovno začnemo živeti. V to

zgodbo sem vključila še eno težavo današnje sodobne družbe in to je ljubezen do istega spola, ki je mnogokrat slabo sprejeta in obsojana.

Avtorica besedila: Vanja Vrabl, 8. a razred OŠ Hajdina

Mentorica: Irena Vesenjak